

ROUŠKA

ročník 24

číslo 5/21

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 593 035 046, mobil: 736766021, email : info@bohumin.charita.cz

DO NEBE RUKU V RUCE SPOLEČNĚ

Tuto větu vyslovil exercitátor při jedné z přednášek. Doložil ji příhodou. Po společné práci na kostele, v dobré náladě zazněla věta: „Ať už přijdeme do nebe nebo do pekla, hlavně, ať je tam dobrá parta.“ Jistě to bylo řečeno s nadsázkou, ale jak kněz dodal: „Teologicky vlastně správně. Protože do nebe jdou všichni spolu a drží se za ruce, tempem toho nejmenšího a nejpomalejšího! Do pekla jde každý sám, byť by byl dokonalý.“ Dobrá parta v pekle být nemůže.

Do nebe jdou všichni společně a drží se za ruce, tempem nejmenšího a nejpomalejšího. Možná nám tento společný rozměr do Božího království uniká. Vzájemná odpovědnost i vzájemná pomoc. Snad někdy myslíme příliš jen na sebe – abych to zvládl sám. K porozumění věty, která obrací naši pozornost k putování druhých, nám pomůže obraz výstupu na horu.

Společně. Jistě si dovedeme představit, jak skupinka vystupuje pěšinou či stezkou k cíli nahoru. Může se při tom někdo předvést svou kondičkou, a vyrazit na vlastní pěst – bez ohledu na druhé. Může tím ale zároveň dát na jeho své sobectví (to k nebi nesměřuje), zranit či ponížit ty, kdo na to takhle nemají, a co horšího, jeho zdravá kondice může chybět někde za ním, kdy se těm pomalejším a slabším může ledacos stát. Překonat sebe zde není ani tak zvládnout cestu v rekordním čase, ale zapomenout na své ambice, a zůstat společně s druhými. Něco se může ale dít i na opačném konci skupinky. Někdo nevyčítá snahu skupiny řádně postupovat a věnuje

se nejrůznějším okolnostem cesty. Tu sbírá to či ono, tu se zahledí či doslova zasní do dálky a nevnímá skutečnost, že tím postup skupiny zdržuje. Měl by přidat a snažit se držet nastavený krok. Měl by upustit od toho, že učiní z výstupu na horu, pouze svou vlastní zážitkovou cestu. V obou případech chybí ohled na druhé. Ono jdeme společně. A to společně může znamenat:

Pro ty vepředu - mít ohled na pomalé, být trpělivý a ohleduplný; usnadňovat jim cestu (ukazovat schůdnou trasu); povzbuzovat; brát těžší břemena na sebe; pochopit, proč je kdo pomalý; uznat, že pro něj je výstup daleko větší námahou než pro mne; pamatovat na občerstvení; nepřestat myslet na cíl, ale vnímat i nároky cesty.

Pro ty vzadu: příliš se nerozptylovat nedůležitými věcmi; nemyslet jen na sebe, zapomínat na pouhá svá přání; snažit se držet krok a je-li potřeba, pokročit; přiznat své handicap a žádat o pomoc.

Držet se za ruce. Byť se to vždy na túře nedá, mohli bychom zde nahlížet duchovně. Držet se za ruce = nechci, aby ses vzdálil, nebo dokonce ztratil ze společné cesty. Není mi jedno, co se na tvé cestě děje. Chci ti být nablízku. Nemohu-li tě pozvednout, budu tě držet ve svých sepjatých rukou v modlitbě. Nepouštím tě ze svých modliteb.

Zkusme si promítnout tyto myšlenky na svou duchovní cestu, v tom společenství, ve kterém žijeme. V rodině, v okolí, v zaměstnání, ve farnosti. Jdeme společně. To je také nosným tématem vyhlášené Synody o synodalitě papežem Františkem. Synodě, která nám má pomoci objevit onu společnou cestu (synodalitu), dary, které nám byly darovány i Duchu Svatého, který vede každého z nás, ale také celou církev. Nikoli izolovanost, ale jednota putujícího Božího lidu, vzájemné obdarování, inspirace a pomoc. Biskup Martin David v jedné ze svých promluv řekl: „Církev není luxusní automobil, loď či letadlo, které nás doveze bez problému k branám věčnosti, ale společné putování Božího lidu, s rozličnými úkoly: někdo se postará o proviant, jiný o mapy, o potřebné prostředky...“ Prosme Duchu Svatého, ať nás tomu nově naučí.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Za zdárné naplnění projektu
Domova pro seniory U Kaple
v Dětmovicích

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- * Za posilu pro ženu ve vážné zdravotní situaci
- * Za všechny, kteří hledají únik ze své beznaděje v alkoholu
- * Za uzdravení a posvěcení vztahů v rodinách

DESÁTÉ VÝROČÍ VZNIKU NOCLEHÁRNY SV. MARTINA

Noclehárna sv. Martina letos slaví letos své první významné jubileum – 10 let od svého založení. Nabízí se otázka, zda je to dobře či ne?

Nebylo by lepší, kdyby nebyla? Nebyla by potřebná? V našem ani jiném městě, kde stojí za to žít. Asi ano, ale takhle to bohužel není a přiznejme si, že nejspíš nikdy nebude. A není to vinou města, místa nebo času. Je to přesně naopak. Město, místo i čas, to vše stojí na straně noclehárny. Tedy zařízení, jehož posláním je poskytnout základní pomoc lidem, kteří z nějakého důvodu nemají kde hlavu složit, dát si pořádnou sprchu, vklouznout do pyžama, dát si hrnek čaje a spát v posteli. Zdánlivě obyčejné činnosti, tak obyčejné, až by se

zdálo, že je to samozřejmost, v podstatě večerní rutina. Zdánlivě. Většinou. Pro většinu lidí.

Pro nás zbylé, kteří jsme z nějakého důvodu přišli o vlastní postel, je zde s nabídkou pseudopohody a bezpečí právě noclehárna. Pro někoho prozatímní, pro jiného jediné řešení. Nehledejme nyní důvody, proč a jak k tomu došlo. Zůstaňme jen a pouze u noclehárny samotné. Budova zvenčí a překvapivě i zevnitř nepůsobí nijak útulně, ačkoli pro nás útulnou je a jejím účelem je poskytnout pouze to základní a nezbytné k uspokojení výše popsaných potřeb. Večer co večer můžeme využít postel, sprchu, dát si čaj, uzamknout to málo svých osobních věcí do skříňky...a ráno za ránem postel opouštíme s tím, že večer již nemusí být volná, vyklízíme skříňku a odcházíme bůhvíkam. Ten pocit bezpečí vně útulny, přiznejme si otevřeně, vězí v něčem zcela jiném. Jak jinak než v člověku. Přicházíme, vracíme se a někdo nás očekává. Někdo, kdo nemá vůči nám předsudky. Někdo, kdo je ochoten pomoci, když to potřebujeme. Někdo, kdo je schopný nám naslouchat, ale nesoudit. Někdo, kdo je schopen nám nastavit hranice, ne abychom na ně narazili, byť v danou chvíli to tak cítíme, ale abychom hledali nové možnosti v sobě samých. Ten někdo zasluží respekt náš i ostatních právě proto, že s respektem a nesmírnou trpělivostí přistupuje k nám. Na ohleduplné a laskavé jednání máme extra vyvinutý smysl a pravdou je, že jako kdokoliv jiný i my máme občas tendence toho zneužít. A chtít víc, samozřejmě. No a to je ten moment uvědomění na obou stranách – někdy chtít nestačí. Musí se pro to VÍC i něco udělat, jen kolik a jak? Vymezení hranic, vytyčování nových cílů, to je každodenní rutina. S pocitem vlastní nedokonalosti usínáme i vstáváme. A přesto tam někde hluboko uvnitř sebe stále věříme...možná už ne sobě, spíš v zázrak.

Každý v něco věří. Každý vidí a hledá smysl v něčem jiném. To, co pro jednoho je znakem chudoby, pro jiného představuje vše co má. Noclehárna je jedna z mála jistot, která některým z nás v životě zůstala. Odpověď na výše položenou otázku je tedy rozhodně ano. Díky za to, že tomu tak je. Dík patří každému, kdo se jakkoliv během těch let zasadil o to, že máme kde se ukrýt před zimou, kde se umýt, najíst, udělat ze sebe opět člověka. Vždy, když nám opět dojde síla, chuť nebo odvaha, víme, že je kam se vrátit.

klienti Noclehárny sv. Martina

MŮJ PŘÍBĚH „OSOBY BEZ PŘÍSTŘEŠÍ“

Co se stalo, že jste se ocitl na ulici? Jak jste se stal osobou bez přístřeší?

„Můj příběh osoby bez přístřeší začal díky alkoholu. Díky alkoholu jsem vlastně přišel o práci, takže jsem zůstal doma na podpoře, úřady za mě musela vyřizovat manželka, protože já jsem nebyl schopen. Ona měla vlastně svou práci, ještě se starala o mě, já jsem na všechno kašlal. Pak jsem přišel o manželku, protože je jasné, že z takového chlapa nemá nic, jenom problémy, že. Byl rozvod, po rozvodu jsem na to začal kašlat ještě více, takže jsem neplatil byt, takže jsem přišel o družstevní byt. Vzala mě k sobě mamka do podnájmu, tam jsem chvíli fungoval, ale zase jsem se vrátil k tomu alkoholu, takže jsem vlastně přišel i o mamku, protože se nemínila dívat na ožralce v bytě. Ona se začala hádat se svým přítelem, který jí to vyčítal, takže mamka se naštvála a vyhodila mě na ulici. No a chvíli jsem fungoval na ulici a pak mě to donutilo vrátit se s Orlové do Bohumína a přijít na Charitu Bohumín. Šel jsem za paní ředitelkou, vůbec jsem o nějaké charitě nevěděl. Nevěděl jsem, jak to tady zkrátka funguje, paní ředitelka mi vysvětlila co a jak, přišel jsem tady a jsem tu.“

V našich službách se pak dělo co? Jak jste tady fungoval, pil jste alkohol, hlídal jste se?

„Chvíli jsem fungoval i tady, jenomže ten alkohol to je zkrátka démon. Člověk, který to nepoznal, tak to nepochopí, takže jsem se k tomu alkoholu zase vrátil, přišel jsem do špatné party. Tam se vlastně nedělalo nic jiného, než pilo, no a tak začala moje éra léčby v Opavě, kterou mi vlastně domluvila paní ředitelka, protože viděla, v jakém jsem zoufalém stavu, tak mi tam domluvila termín a odvezla mě tam. Měl jsem z toho strach, protože člověk z neznámého má vždycky obavy, no ale po týdnu v Opavě jsem vlastně úplně změnil názor na to, jak to tam chodí, jak se tam starají o lidi. Přišel jsem do reality.“

Po léčbě jste se vrátil kde?

„Zpět na Charitu Bohumín, protože jsem neměl kde. Měl jsem nějakou práci, u mě to zase nějakou chvíli fungovalo. Ale podotýkám, že tam nám to říkali, i primář to říkal v Opavě, že neexistuje vyléčený alkoholik a toxikoman, to je

zkrátka utopie. Že v tom těle toho alkoholika, když už jsem alkoholik, tak tam jsou takové různé receptory, že ten organismus si ten alkohol pamatuje až do smrti, a to stačí. Člověk se hlídá, hlídá, hlídá, a pak stačí nějaký zkrat nebo něco, kdy člověk k tomu přičichne a je velká pravděpodobnost, že v tom začne lítat znova.“

Takže se Vám to stalo?

„Ano, to byl můj případ, zase jsem začal pít. Pak jsem si vyřídil sociálku. Měl jsem tam nějaký problém, tak jsem šel za paní sociální, která se tak na mě koukala, byl jsem celý vyklepaný a nevěděl jsem vůbec, co mám říkat. Ona mi ve všem poradila, všechno mi vysvětlila, a zeptala se mě, co chci dělat dále? A já říkám, já to vidím znova na Opavu. Ona se tak na mě koukla a říkala: pane Janoszewski, jedte. Tak jsem si tam zavola, dali mi nějaký termín, já jsem sednul na vlak a odjel.“

Jel jste sám?

„Ano tentokrát sám.“

Tu druhou léčbu jste vnímal jinak?

„Jinak, protože jsem věděl, do čeho jdu. To je jedna věc. A druhá věc je ta, že já jezdím do těch Holčovic, tam je pracovní terapie, a ne psychoterapie, kterou já nesnáším. Skamarádil jsem se tam s jedním kotelníkem a měl tam skvělou práci. Tam mě to uklidňovalo, to prostředí, ta práce, že mám co dělat. Člověk si nepřipadá tak zbytečný jak si připadám třeba venku.“

Ta užitečnost je pro vás rozhodující? Připadat si užitečný, potřebný pro sebe i pro někoho?

„Ano rozhodně.“

Takže jste absolvoval tuto druhou léčbu, po které následovalo co?

„Po léčbě jsem měl možnost jít do služby následné péče v Havířově, ale to jsem odmítnul. Pak jsem měl možnost bydlet u syna. Já jsem tam chvíli fungoval, pak jsem se pohádal s přítelkyní mého syna, vlastně ten byt byl od ní, no a ti mě vyrazili. Poté jsem se vrátil na Charitu, kde mi pomohli vyřídít pobyt v té

službě následné péče, já jsem tam nakonec nastoupil. Ale tam je právě to, že tam není pracovní terapie, ale psychoterapie, kterou já nedávám absolutně, když nemám rád, když mi někdo kouká do hlavy. Takže desátý den jsem to vzdal a jel jsem zpátky.“

Pak jste se opět vrátil na Charitu Bohumín?

„Ano. Po delší době chci jít opět na léčbu. Já tam pojedou sám od sebe, taková prevence. Já vím, jak to dopadne, já jako zase do toho padám. Vím, že do toho padám, a právě chci ten pád předběhnout, a dostat se tak nějak zase do normálního stavu. Nedávno mi umřela maminka, jakožto nejbližší člověk, který mi ještě zůstal, teď už není prakticky nikdo. S přítelem maminky jsem byl v rozepři, ale jak jsem ho viděl na pohřbu, tak se to tak nějak polámalo, tak jsem mu nabídnul ruku, přátelství, on to přijal. Měli jsme pak spolu schůzku, a taky jsem mu řekl o Opavě. On říkal, že nedělám nic špatného, klidně ať jedu.“

Říkal jste, že maminka byla ta poslední, která Vám zbyla, že už nikoho prakticky nemáte. A co Vaše děti?

„Mám bývalou manželku, se kterou se bavím úplně v pohodě. Mám syna a dceru. Ti se tak nějak odtáhli. Nevím, jestli to je tím, že jsem osoba bez příštěší. Nevím, čím to je. Já s nimi chci být, jsou to moje děti, ale nemám v povaze, že bych se někomu pletl do života. Když oni budou chtít, tak si tu cestu ke mně najdou. Ví, kde jsem, kde mě mohou kontaktovat, telefonní číslo mají. Oni ví, že se neválím někde v křoví, nebo v nějaké rozbořené chatce, že jsem na Charitě. Také jsem jim řekl o Opavě. Řekl jsem to vlastně všem, já se za to nestydím, to je pro lidi. Tam ti zaměstnanci vlastně ví jak na nás pacienty, a oni hodně pomáhají, oni nás vlastně odrazují od toho alkoholu. Člověk tam není na sílu, může kdykoliv odejít. Já jsem tam měl být 3 měsíce, ale dobrovolně jsem tam zůstal 4 měsíce. A teď, jestli to vyjde, tak to plánuji na 5 měsíců. Chci si to prodloužit.“

Co byste vzkázal lidem, kteří mají problém se závislostí, ať už alkoholovou, nebo jinou? Kteří se nedokáží rozhodnout zda se jít či nejit léčit a stále váhají?

„Základ je nemít z toho strach, chtít to řešit. Jak jsem tam byl poprvé, tak jsem byl z toho hotový, ale po tom týdnu, jak se člověk dostane do té reality, tak ti lidé, zaměstnanci jsou schopni tomu člověku pomoci. Protože já nevím, možná to někdo dá sám, toho démona, ale já zkrátka nemám tak silnou vůli, že bych to dal. Tak já jsem spoléhal na zaměstnance. No a oni pomůžou. Kdybych se měl tady léčit, tak to absolutně nedám, protože tady nemám jak. Já ty lidi potkávám pořád, já zkrátka jiné prostředí neznám.“

Takže ambulantní léčba by byla pro Vás zbytečná?

„Ano přesně tak, úplná ztráta času. Jedině pobytová. Nyní chci další léčbu absolvovat mimo jiné i proto, že tam chci navázat nové kontakty a zjistit i nové pracovní a bytové příležitosti, abych se nemusel vracet do toho prostředí, do Bohumína.“

Rozhovor s klientem p. Janoszewskim uskutečnila Martina Horváthová, vedoucí a sociální pracovnice Nízkoprahového denního centra pro osoby bez přístřeší a Noclehárny sv. Martina, která tímto děkuje p. Janoszewskému za jeho odvahu jít do této otevřené a upřímné osobní zpovědi.

VZPOMÍNKY JEDNÉ PROŠEDIVĚLÉ PAMĚTNICE ☺

Mám prý zavzpomínat na svou službu v Denním centru, na práci s lidmi bez domova. Tak tedy pojďme pěkně postupně, jak se vzpomínky vybavují.

Jako vyjevené „ucho“ jsem nastoupila do právě otevřeného Denního centra (dále jen DC) v roce 2009, Noclehárna svou službu nabídla až o pár let později, do té doby mohli naši klienti přespávat v místnosti na nádraží. Byla vybavena jen dřevěnými lavicemi s opěradly, neposkytovala žádný komfort, ale bylo tam teplo a sucho.

V této souvislosti se mi vybavuje se svým utrpením zvláště jeden z našich prvních klientů, pan Š, kdysi dispečer u Českých Drah. Do jeho mokvajících,

silně zapáchajících ran na nohách, mu v létě mouchy kladly vajíčka, z kterých se za krátký čas líhly housenky, ty se trousily všude, kam přišel. Všemi opovrhován dostal nejednu tvrdou ránu holí do zad, způsobovaly další utrpení, jak sám říkal, o mnoho větší než to na nohách.

Jeden by řekl, lidská bída na samém dně...

Tehdy nám podal pomocnou ruku skvělý Dr. Žoch se svou laskavou sestřičkou. Přicházeli do DC vždy jednou týdně a během hodiny provedli ošetření a zdravotní konzultace u každého klienta, který projevil zájem. A zájem byl veliký. Pana Š. ošetřili, převázali, a nám personálu, vysvětlili, jak převazy provádět dennodenně sami.

Řeknu vám, nebyla to žádná psina...když jsem nohu rozbalila, lidé vybíhali zvracet ven. Se mnou zůstávala jen jedna, ta nejstatečnější z nich, paní Boženka. Ta mi pomáhala udělat život pana Š. o trošku snesitelnější a lidštější. Jednou ráno jsem se dostavila pro p. Š. na nádraží, abych ho dopravila do DC k ošetření. Byl zbědovaný po noci protřpěné na dřevěné lavici a říká mi: „Už bych se raději ani neviděl.“ Vyšel ze dveří a skácel se k zemi mrtvý.

Nám nepřísluší hodnotit, natož soudit život druhého, to může udělat jen jediný, náš Pán a Bůh. A jak je známo, Jeho cesty nejsou cestami našimi a také víme, že ti poslední bývají v Jeho očích prvními a naopak.

Život šel dál, příběhy našich klientů se dál odehrávaly - smutné, to např. když se v chatce udusili dva z nich matka se synem, ale i velmi hezké a nadějně, když se někteří rozhodli vzdorovat, nerezignovali a podařilo se jim zvítězit. Uchytili se v práci, kterou se klientům vždy usilovně snažíme najít, dokonce se oženili a založili rodinu. To ti mladší. Starší, když s vděčností přijali možnost bydlení v sociálních bytech, které jsme jim ve spolupráci s Armádou Spásy získali. A není to jednoduché, jen si nemyslete. Po létech strávených na ulici, naučit se znovu žít v bytě! Ale když to nevzdáte, provázení podporou a vedením charitáků, je to fajn. Člověk si už nepřipadá jako bídný červ, má svou důstojnost. A to je přece něco krásného!

Také se mi vybavují vděčné i méně vděčné pohledy za získanou potravinovou nebo jinou věcnou pomoc mladým rodinám, maminkám nebo jiným lidem ve finanční tísní.

Je toho hodně na co vzpomínat. Děkuji, že jsem mohla být u toho.

Mária Míčková

POZVÁNÍ NA KOTLÍKOVÝ GULÁŠ...

Hmm..., to je ale vůně... Line se do všech koutů Denního centra a my vnímáme a cítíme lahodnou přítomnost rodící se křehkosti dusícího se vepřového masa a klobásek se spoustou osmahlé cibule, česneku a papričky s příchutí vybraných druhů koření.

Dnes je totiž dlouho očekávané 17. září, které je dnem, na kterém jsme se konečně shodli, dnem, kdy uspořádáme odpolední neformální setkání s našimi klienty a při této příležitosti si nezapomeneme naplnit své žaludky porcemi nefalšovaného kotlíkového guláše. A samozřejmě se také nenecháme ochudit o pečené dobrotky z kuchyňky našich klientek, které si na přípravě výborných buchet daly opravdu záležet, když ještě předtím očistily a pokrájely dostatečné množství brambor, které je ke guláši potřeba.

Je pátá hodina odpolední a jejím úderem se otvírá brána naší Noclehárny. Přicházejí klienti i zaměstnanci Charity.

Ohniště je vyčištěno a připraveno den předem, dřevo přivezené kolegyní je naštipáno kolegou. Oheň se zapaluje, maso připravené v hrnci na plotně se vlévá do kotle, upevněném nad ohněm. Zbývá ještě vsypat syrové brambory, nakrájené na kostičky a rituál vaření v kotli může začít.

Hlavního úkolu pravidelného promíchávání našeho jídla se dobrovolně ujímá jeden z našich klientů, pan K. s již připravenou vařečkou v ruce. Mimochodem, moc mu to sluší.

A podívejme, přidává se k němu dítě, předškoláček, syn naší kolegyně. Ve chvílích, kdy se zrovna nemíchá, si spolu nadšeně hrají, povídají a vyvádějí. Nevynechali ani hru na rockery. Je to neuvěřitelné, ale vypadá to, že se z nich stali kamarádi. Zaujalo nás to, protože pana K. známe trochu jinak.

Je krásný podvečer, a i když trochu mží, nikomu to nevadí. A jak se zdá, je konečně hotovo. Všichni jsou nedočkaví s vyhlídkou na ukojení svých chutí.

Z pana K. se pohotově stává odpovědný naběrač, který plní připravené talíře tak, aby se dostalo na všechny. Podle všech dokonale vyjedených talířů lze usuzovat, že všem chutnalo a náš kotlíkový guláš se skutečně povedl. Také oba plechy buchet našich klientek vzaly za své.

Není na škodu podotknout, že po celou dobu tohoto setkání panovala příjemná atmosféra plná pohody a klidu a dobré nálady a určitě by nebylo na škodu si tuto událost zopakovat ještě někdy příště.

Hluboké a upřímné poděkování všem, kteří se účastnili a kteří při přípravě pomáhali.

*Jana Spáčilová, pracovnice v sociálních službách
Nízkoprahové Denní centrum Charity Bohumín*

MILOSTIVÉ LÉTO PRO DLUŽNÍKY V EXEKUCÍCH

Lidé v dluhových pastech mají jedinečnou a časově omezenou nabídku, jak se za lepších podmínek vypořádat s některými dluhy v exekucích. Dlužníci, kteří **v období od 28. října 2021 do 28. ledna 2022** zaplatí zbývající jistinu (tj. původní dluh bez sankcí a úroků za pozdní splácení) a k tomu přidají 908 Kč jako náklady na skončení exekuce, ti svou exekuci skončí - rychle a levně v rámci tříměsíční akce zvané „Milostivé léto“.

Máme v poradně klienta, který dluží České televizi za televizní poplatky částku 675 Kč, tento dluh se dostal do exekuce a vyšplhal již na 18 tisíc korun. V rámci milostivého léta tento dlužník zaplatí pouze jistinu 675 Kč plus náklady na skončení exekuce v jednotné výši 908 Kč, a exekuce bude ukončena, rychle, levně, jednoduše.

Postup: Zjistěte si dlužnou jistinu, informujte exekutora, že hodláte milostivého léta využít (dle části 2, čl. IV, odst. 25, zákona č. 286/2021 Sb.) a zaplaťte. To je vše. Jen pozor, platte skutečně v období od 28.10.2021 do 28.1.2022, aby platba byla přijata v rámci

akce „milostivého léta“. Exekutor pak automaticky vydá rozhodnutí o zastavení exekuce.

Do milostivého léta spadají však pouze dluhy v exekuci, a tyto musí být vůči veřejné správě či jiným institucím se státním podílem či podniků s účastí města, **jsou to tedy např. tyto:** dluh na nájmu městského bytu, dluh za odpady, za psa, dluh na zdravotní pojišťovně, dluh na dopravním podniku - jízda načerno, nebo dluh u České televize a Českého rozhlasu za poplatky, také u polostátního ČEZu - dluh za elektřinu, apod.

Milostivého léta nemohou využít osoby v oddlužení (tzn. ty, které již jsou v osobním bankrotu v tzv. insolvenční). Rovněž takto nelze vypořádat dluhy na výživném, náhradu škody, peněžité tresty a jiné majetkové sankce, které byly dlužníku uloženy v trestním řízení pro úmyslný trestný čin. Rovněž se milostivé léto nevztahuje na daňovou či správní exekuci: tzn. pokud váš dluh vymáhá úřad (např. finanční úřad, obecní úřad, krajský úřad, správní úřad, stavební úřad, nebo Česká inspekce životního prostředí) a vymáhá svépomocí, tedy pouze sám ve správním řízení bez soudu a soudního exekutora; milostivé léto se totiž vztahuje pouze na exekuce, které řeší soudní exekutoři.

Veškeré informace i praktickou pomoc ohledně využití milostivého léta vám rádi poskytneme v Občanské poradně Charity Bohumín.

Osobně: Po a St 8-12 13-17, Út a Čt 8-12 na ul. Štefánikova 957, Bohumín, poslední klient je přijat 45 minut před koncem otevírací doby.
Email: opbohumin@seznam.cz. Telefonicky: 739 002 717.

Kontaktujte nás bez obav, rádi se vám i vašemu dluhu budeme věnovat.

Lucie Fábryová, vedoucí Občanské poradny